

TEREMTÉS: MÓZES ELSŐ KÖNYVE AZ ALAP, 1. RÉSZ

Május 16., szombat délután

Napjainkban az emberek azt állítják, hogy Isten tanításait Krisztusra vonatkozóan nem támasztja alá a természet, és hogy a természet nincs összhangban sem az Ó-, sem az Újtestamentum írásaival. Azonban szó sincs a harmónia feltételezett hiányáról. A menny Istenének Igéje valóban nincs összhangban az emberi tudománnyal, viszont tökéletes harmóniában áll az általa teremtett tudománnyal. Az élő Isten méltó az imádatunkra, dicséretünkre és magasztalásunkra, mivel Ő teremtette a világot és az embert. Dicsőítenünk kell Őt, hogy ilyen csodálatos lényeknek teremtett bennünket. Testünk nem volt rejtve őelőtte, amikor olyan titokzatos módon megalkotott. Szeme már jóval azelőtt láttt bennünket, hogy testet öltöttünk volna, és az Ő könyvében már azelőtt írtak rólunk, hogy akár egy napot is léteztünk volna. Ő lehelte belénk az élet leheletét, és az értelmünket is Ő ihlette. – *117. kézirat, 1898. szeptember 21.*

Krisztus testté válása ősidők és nemzetségek óta rejtett titok, mely „el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta” (Kol 1:26). Ez az istenfélelem nagy és mélységes titka. „Az Ige testté lett, és lakozék közöttünk.” (Jn 1:14) Jézus emberi, a mennyeinél alantasabb természetet vett magára. Semmi sem bizonyítja jobban Isten csodálatos leereszkedését...

Krisztus nem csupán látszatra, hanem valóságosan emberi természetet vett magára. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak.” (Zsid 2:14) Mária fia volt. Emberi származás szerint Dávid fia. Az Ige embernek, „az ember Jézus Krisztusnak” jelenti ki. Ez az ember, írja Pál, „nagyobb dicsőségre méltó”

tattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak” (Zsid 3:3). – *A Te Igéd igazság, 5. köt., 1130. o.*

Nem másra, mint teremtő erőre van szükség a bomló test egészségének helyreállításához. Az a hang, amely életre szólította a föld porából teremtett embert, ugyanaz adott életet a haldokló gutaütöttnek is. Ugyanaz az erő, mely életet adott a testnek, megújította a szívet is. Ő, aki a teremtéskor „szólt és meglett”, aki „parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9). Az Ő szava adott életet a bűneiben és vétkeiben halott léleknek is. A test meggyógyítása annak az erőnek a bizonyítéka, mely megújította a szívet. Krisztus megparancsolta a gutaütöttnek, hogy keljen fel és menjen el, „hogymeg tudjátok – mondta –, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani” (Mk 2:10). (...)

Jézus Krisztus azért jött, „hogymeg az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). „Őbenne vala az élet” (Jn 1:4), és Ő így szól: „Én azért jöttem, hogymeg életük legyen, és bővídjék.” (Jn 10:10) Ő „megelevenítő szellem” (1Kor 15:45). Most is ugyanolyan életadó ereje van, mint mikor meggyógyította a földön a betegeket, és megbocsátott a bűnösöknek. – *Jézus élete, 269–270. o.*

Május 17., vasárnap – Kezdetben...

„Kezdetben Isten...” (1Móz 1:1) Kétségbeesetten kérdező lelkünk, amely ide-oda röpköd, akár a bárkából kiengedett galamb, csakis nála található megnyugvást. Fent, lent és mindenén túl ott lakik a végtelen szeretet, ami azért dolgozik, hogymeg mindent elvégezzen „a jóban való teljes gyönyörűséggel” (2Thessz 1:11).

„Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik.” (Róm 1:20) Bizonyágtételüket azonban csak az értheti meg, aki az isteni Tanító segítségét kéri. „Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke.” (1Kor 2:11) (...)

Csakis úgy lehet helyesen értelmezni a tudomány kijelentéseit, ha annak a Léleknek a segítségét kérjük, aki kezdetben „a vizek felett lebegett”, ha azt az Igét vesszük alapul, melynek teremtő erejére létrejött

minden, és ha arra hallgatunk, aki „az igazi világosság... amely megvilágosít minden embert” (1Móz 1:2; Jn 1:9). Csak az Ő vezetésünkkel tudjuk a tudomány legmélyebb titkait felfogni. – *Nevelés*, 134. o.

A föld kimondhatatlanul gyönyörű állapotban került ki a Teremtő kezéből. Hegyek, dombok és tágas rétek, folyók és tavak borították. Nem egyhangú, véget nem érő rónaság volt, hanem dombok és hegyek tarkították, viszont nem szabdalták ilyen magas sziklaszirtek, mint most, hanem formájuk arányos és szép volt. Sehol sem látszottak csupasz sziklák, mivel akkor még a felszín alatt a hegyek gerincét alkották. A dombokat, hegyeket és réteket növények, virágok és délceg fák díszítették, melyek sokkal szebbek voltak, és magasabbra nyúltak a maiaknál. A levegő tiszta és egészséges volt, és a föld egy pompás palotához hasonlított. Az angyalok örömmel szemlélték Isten csodálatos és szép művét. – *Lift Him Up*, 47. o.

Akiknek igaz ismeretük van Istenről, azok nem válnak olyannyira az anyagi törvények és a természet működésének rabjaivá, hogy ne vegyék észre vagy ne akarják elismerni Isten folyamatos munkálkodását a természetben. A természet nem azonos vele, és soha nem is volt. A természet maga – noha szava bizonyosságot tesz Istenről – nem Ő. Mindössze arról van szó, hogy a teremtés munkájaként tanúságot tesz az Úr hatalmáról. A természet szerzője a Szentháromság. A természet világának nincs önmagában való hatalma, csak az, amivel Isten ruházta fel. Az Atya személyes Isten, a Fiú pedig személyes Krisztus. „Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette. Aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván üle a Felségnek jobbára a magasságban.” (Zsid 1:1–3) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 293. o.

Május 18., hétfő – A teremtés napjai

Lélekben elragadtattam vissza a teremtéshez, és megmutatták nekem az első hét napot, amikor Isten hat nap alatt befejezte művét, és a hetedikén megnyugodott. Olyan volt, mint bármelyik más hét. És e napok

során teremtette meg a nyugalomnapot is. A hatalmas Isten modellként állította a napok ilyen ciklusát, hogy az ember ezt tartsa meg az idők végezetéig. „Elvégezteték az ég és a föld és azoknak minden serege.” (1Móz 2:1) Az Úr a teremtés minden napjának végén bemutatta munkája eredményét. És minden nap munkája egy újabb „sereget” jelentett számára, mivel Ő minden nap alkotott, minden nap művének egy újabb részét teremtette meg. Az első hét hetedik napján pedig megpihent, és megáldotta azt a napot, majd félretette az ember számára. A hétnapos ciklus – hat munkanap és egy nyugalomnap – a bibliai történelem során végig meg lett őrizve, és eljutott napjainkig. A nyugalomnap eredete az első hét nap csodálatos alkotásaiból származik. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 90. o.

Közvetlenül a negyedik parancsolat szombatját támadja az a hitetlen feltételezés, miszerint az első hét eseményeinek megvalósítása érdekében sokkal hosszabb időszakra lett volna szükség. Lényegében meghatározatlannak és homályosnak állít be olyan dolgokat, amelyeket Isten világosan érthetően kijelentett. Ez a hitetlenség legaljasabb módja, és akik ezt felkarolva állítják, hogy hisznek a teremtésben, lényegében a hitetlenségüket álcázzák. Istent vádolják, hogy elvárja az embertől a szó szerinti hétnapos ciklus tiszteletben tartását egy – szerintük – meghatározatlan és homályos eseménysorozat emlékünnepeként. Ő azonban nem így bánik a halandó emberrel. Állításukkal tulajdonképpen tiszteletlenségüket fejezik ki a mennyei bölcsességgel szemben. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 91. o.

Most már teljes biztonsággal tudjuk, hogy az Úr eljövele közel van. „Az ég és a föld elmúlnak – mondja –, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Mt 24:35)

Krisztus nagy dicsőséggel jön el az ég felhőiben. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, hogy megdicsőítse azokat, akik szerették Őt, és megtartották parancsolatait, és magához veszi őket. Krisztus nem feledkezett meg róluk, sem ígéretéről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Mikor halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, mikor Isten harsónái megszólalnak, „a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk” (1Kor 15:52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő,

és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Jézus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 1:24). Azért, mikor az Üdvözítő megadta érkezése jeleit, ezt mondta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, néztek fel, és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28) – *Jézus élete*, 632. o.

Május 19., kedd – A szombat és a teremtés

A hitetlen régészek azt állítják, hogy a föld sokkal idősebb annál, amit a bibliai leírások mondanak. A Szentírás beszámolóját a földben talált tárgyak miatt utasítják el, amelyeket a föld több százezer éves létezésének bizonyítékainak tartanak. És bár sokan elhiszik a bibliai leírásokat, mégsem képesek összeegyeztetni a földben talált csodálatos tárgyakat a hétnapos teremtés gondolatával és azzal, hogy földünk csak hatezer éve létezik. S azért, hogy megoldják a hitetlen kutatók által eléjük helyezett kérdéseket, inkább egy olyan látásmódot fogadnak el, mely szerint a teremtés hét napja lényegében hét hosszabb, megfoghatatlan ideig tartó időszak volt, és a nap, melyen az Úr megpihent, szintén egy hosszabb periódus lehetett. Ezzel azonban teljesen értéktelenné teszik Isten szent törvényének negyedik parancsolatát. Némelyek azonnal elfogadják ezt az álláspontot, mivel így megfoszthatják erejétől a negyedik parancsolatot, és így mentesülnek az előírásaitól. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 91–92. o.

Amikor Isten erőteljes hangon kihirdette törvényét a Sínai-hegynél, a következő szavakkal vezette be a szombatot: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” Majd rámutatott, hogy mit kell tenni hat nap alatt, és mit nem szabad tenni a hetedikén. Ezek után rávilágított arra is, hogy miért kell tiszteletben tartanunk a hétnapos ciklust, és bemutatta az első hét alatt nyilvánvalóvá vált személyes példáját is: „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.”

Ez az érvelés gyönyörűen kibontakozik, ha megértjük, hogy a teremtéstörténet hat szó szerinti napjáról szól. Minden hét első hat napját az ember kapta munkára, hiszen Isten is ezeket a napokat használta fel teremtői munkájára. Aztán az Úr félretette a hetedik napot, a nyu-

galomnapot annak emlékoszlopaként, hogy megpihent, miután hat nap alatt befejezte alkotói művét. – *Spiritual Gifts, 3. köt., 90. o.*

A szombatnak mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat tehát éppen az Úr imádásának a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni. Azért rendelte el a Mindenható a szombatot az Édenben, hogy állandóan emlékeztesse erre az igazságra az embert. Ameddig azért imádjuk Istent, mert Ő a Teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem, 437. o.*

Május 20., szerda – Teremtés és házasság

Az Úr örült az utolsó és legnemesebb teremtményének, és az volt a szándéka, hogy a tökéletes világ tökéletes lakója legyen. Azonban nem akarta, hogy az ember egyedül éljen. Ezért így szólt: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 2:18)

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat” – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amit előbb Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatta fejként Ádámot, nem taposhatta lábbal, mint alsóbbrendűt, hanem mellette kellett állnia, mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban kell megennie. – *Boldog otthon, 25. o.*

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt az Úr egyik első ajándéka az embernek, és a két intézmény egyike, amit Ádám a bűnbeesés után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás; őrzí az emberiség tisztaságát

és boldogságát, kielégíti társas igényét, nemesíti testi, értelmi és erkölcsi természetét. (...)

Krisztus megtisztelte a házastársi viszonyt azzal is, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik jelképévé tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: „Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (Énekek 4:7) – *Boldog otthon*, 25–26. o.

Amikor a farizeusok később ismét megkérdezték Jézustól, hogy megengedhető-e a válás, Ő utalt arra, hogy Isten a házasságot már a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nektek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.” (Mt 19:8) Felidézte az édeni boldog napokat, amikor Isten mindent „igen jó”-nak nevezett. A házasság és a szombat édeni eredetű: két olyan intézmény, amely az Úr dicsőségét és az emberek üdvét szolgálja. Mikor az Alkotó a szent pár kezét összekulcsolta, így szólt: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.” (1Móz 2:24) Így tette a házasság törvényét kötelezővé Ádám minden fiára az idők végezetéig. Amit mennyei Atyánk jónak tart, az mindig a legnagyobb áldás és a legteljesebb kibontakozás törvénye az ember számára.

Isten minden ránk bízott adományát – így a házasságot is – eltorzította a bűn. Azonban az evangélium feladata, hogy visszaállítsa eredeti szépségében és tisztaságában. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 63–64. o.

Május 21., csütörtök – A teremtés, a bűnbeesés és a keresztség

Bukása után Sátán megpróbálta Ádám és Éva elméjét rávenni hűségük feladására... Amennyiben Isten törvényét meg lehetett volna változtatni és az ember elbukott állapotához igazítani, Ádám bűnbocsánatban részesülten maradhatott volna az Édenben, csakhogy a bűn zsoldja a halál, ezért Jézusnak kellett az ember helyébe lépnie. Ha meg lehetett volna változtatni Isten törvényét, akkor Krisztus a mennyben maradhatott volna, és nem lett volna szükség az ember megmentése érdekében hozott végtelen áldozatra. Isten törvényét azonban nem lehetett megváltoztatni, ezért önmagát adta az elbukott emberért, Ádám pedig elveszítette az Édenkertet, és utódaival együtt próbára lett téve. – *That I May Know Him*, 289. o.

Az ember bukásának híre elterjedt a mennyben, és minden hárfa elnémult. Az angyalok végtelen fájdalomukban levették a fejükről koronáikat. Az egész menny izgatottan zsongott. Tanácsot tartottak, hogy elhatározzák, mi történjen a bűnös párral. Az angyalok attól tartottak, hogy a bűnbeesett emberpár kinyújtja kezét az élet fája után is, és így halhatatlan bűnösök lesznek. Ámde Isten kijelentette, hogy a bűnösöket kiűzi Éden kertjéből. Az Úr azonnal megbízott angyalokat, hogy az élet fájához vezető utat őrizzék. Sátán jól átgondolt terve az volt, hogy Ádám és Éva engedetlenkedjenek, és miután kihívták maguk ellen Isten haragját, egyenek az élet fájának gyümölcséből is, hogy örökké éljenek bűnben és engedetlenségben, és így örökké megmaradjon a bűn a világon. De Isten kiküldte szent angyalait, hogy a bűnösöket kiűzzék az Édenkertből, és távol tartsák őket az élet fájától. E hatalmas angyalok mindegyike jobbáiban tartott valamit, ami villogó kardhoz hasonlított. – *Tapasztalatok és látomások*, 148. o.

A menny tiszta és szent hely, ahová senki sem léphet be, ha nem vált nemessé, lelkivé, és nem tisztult meg. Van munkánk, amit nekünk kell elvégezni, és csak akkor leszünk erre képesek, ha Jézusból merítünk erőt. A Bibliát minden más könyvnél inkább tanulmányozzuk. Úgy kell szeretnünk, és engedünk neki, mint Isten hangjának. Lássuk és értsük meg korlátozásait és követelményeit, a parancsokat és a tiltásokat, és fogjuk fel Isten Igéjének valódi értelmét. – *A keresztény nevelés alapjai*, 133. o.

De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második... Isten a földet szent és boldog lények lakóhelyéül teremtette. Az Úr „alkotá a földet, és teremté azt, és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá” (Ésa 45:18). Ez a szándék megvalósul, amikor Isten hatalma által megújultan, a büntől és bánattól megszabadultan a föld a megváltottak örök lakóhelyévé lesz. – *Pátriárkák és próféták*, 67. o.

Május 22., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A teremtés” és a „Hétnapos hét” című fejezet.